

Het Binnenhof – 24 april 1973

ONGESLAGEN IN NEGEN WEDSTRIJDEN NA NOODOPLOSSING ANDERIESEN VOLGDE KAMPIOENSCHAP LENS

Door Kees Kooman

GOUDA - Terwijl in de kleedkamer van Lenig en Snel de champagnefles van mond tot mond ging, haalde Wim Andriesen uit zijn koffertje een hagelwit overhemd en een fel gekleurde stropdas te voorschijn. Het waren de attributen, die hoorden bij het kampioensfeest dat zou volgen. Tot grote hilariteit van de spelers zei hij: „Zie je wel dat er tenminste een was die niet heeft getwijfeld in de goede afloop". De spanning was gebroken. Eindelijk. Wim Andriesen was een brok zenuwen geweest tijdens de wedstrijd, tegen Olympia, die met 1-0 werd gewonnen.

Toen de soheidsrechter voor het laatst had gefloten was de trainer degene die zich eerst buiten het feestgewoel liet. Hij bleef lang in de dug-out zitten, voordat hij opstond en zwijgzaam naar de deinende massa liep. Vele schouderklopjes „wekten”, hem en pas nadat hij op de schouders was genomen, riep hij uit: "Wat ben ik doodsbenuwd geweest." In de kleedkamer kwam Andriesen los. In een spraakwaterval wees hij op de oorzaken, die tot de onnodige onrust leidden. Kwam hij weer terug op het zo ongelukkig verlopen vorige seizoen. "In ons achterhoofd speelde nog steeds die beslissingswedstrijd tegen Texas. We speelden goed, maar verloren toch. Na een zeer goede start (negen punten na vijf wedstrijden) haalden we de promotie net niet. Terwijl twee ploegen de competitie toen maakten".

Deze competitie domineerde LenS lang niet zo sterk, er waren nu vijf teams die met een kampioenskans de eindfase ingingen. "Ik heb ook altijd gezegd dat het dit jaar vreselijk moeilijk zou worden. Niemand kende ons het vorig seizoen, omdat we net uit de vierde klasse kwamen. Daar kwam nag bij, dat het maar net mis was gegaan. Die teleurstelling blijft lang nawerken".

Maar Lenig en Snel vocht terug. Meteen na de nederlaag tegen Texas werd opnieuw begonnen. Bestuurslid Carel van der Laan daarover: „Na die wedstrijd hebben we het etentje, dat gepland was, laten doorgaan. Daarmee was een begin gemaakt met het nieuwe seizoen. Het kampioenschap moest maar een jaar worden uitgesteld."

Het was een voorbeeldig uitgangspunt, maar de werkelijkheid was anders. Lenig en Snel haalde uit de eerste vijf wedstrijden maar vijf punten. Andriesen: "Sommige spelers waren niet in vorm. Daarom moest ik vrij veel wisselen". Dat kwam de rust niet ten goede en bovendien kreeg de Haagse derdeklasser de tegenvaller, toen Wim Hansen uitviel. "Dat was", vertelt Van der Laan, "de ausputzer met hersens. Voor hem hadden we geen vervanger." Het bestuurslid, dat als begeleider van de seniorenselectie geen training heeft overgeslagen, wijst dan naar de "tactische ingreep van Andriesen". De trainer verlegde vanaf dat moment de nadruk op aanvallend voetbal. Het was een gouden greep, want Lenig en Snel bleef sindsdien ongeslagen. In de laatste negen wedstrijden maakte de ploeg de achterstand, die was ontstaan, geheel goed. "Het was de enige oplossing, wilden we er nog wat aan doen".

Het aanvallende concept was echter gisteren "goed" voor een zeer matige vertoning. Wim Keetman: "Van huis uit spelen we 3-3-4. Als je dan gaat verdedigen kom je een man tekort. Het systeem mislukte, iedereen kwam te veel terug".

Toch was Lenig en Snel zeker de eerste helft, sterker. Het verschil kwam reeds de eerste minuut tot uiting in de stand. Een gelukstreffer. Fred de Zwart zette voor op aanvoerder Keetman, die geen kans meer zag de bal alleen met het hoofd achter doelman Ruar te werken. Hij gebruikte ook zijn handen. De grensrechter appelleerde, spelers en scheidsrechter niet. Wim Keetman: „Ik gebruikte het handje".

Nervositeit bleef het spel beheersen. Keetman: "Op de beslissende momenten ontbrak de

rust in de ploeg." Voor Wim Anderiesen onbegrijpelijk. De inzet was goed, soms te goed, waardoor de precisie verdween. Maar zo'n doelpunt moet toch de ruggesteun zijn, waardoor de rust terugkomt. De spelers zijn echter niet vrij geweest van nervositeit. Je zag het ook bij het lopen, dat kost energie. "De trainer nam de schuld ook voor een deel op zich". Zelf ben je zo nauw betrokken bij de wedstrijd, dat de onrust ook van je zelf uitstraalt. Onbewust kan dat van invloed zijn. De spelers kijken tenslotte steeds naar je koppie. Het heett weinig effect om ze wat toe te schreeuwen. Je bent ze nu eenmaal kwijt, als je ze in de wei laat. Als het net gaat zaaa je graag wilt, kan je alleen maar hopen op een goede afloop".

Dat deed Wim Anderiesen dan ook. Gelaten zag hij toe, hoe zijn ploeg door middel van passes in het wilde weg een voorsprong wilde forceren. Leslie Hazelzet, Wim Keetman en Donald Schanherr liepen veel, maar steeds tevergeefs.

Naarmate de tweede helft vorderde, posteerden zich steeds meer supporters – ondanks de herinnering aan de late gelijkmaker in het vorige duel tegen ODB – aan de zijkant. Het spandoek met daarop "Lenig en Snel kampioen" werd al vroeg ontrold. Een gelijkspel was immers al voldoende. Met die gedachte stond ook voorzitter Van der Kleij met een bos nog groene tulpen naast de dug-out. Zodra de mogelijkheid zich voordeed drukte hij die in de handen van Wim Anderiesen. De man, die Lens naar de top leidde. Carel van de Laan: "Het is zijn kampioenschap. De goede sfeer is zijn verdienste. De jongens gaan voor hem door het vuur."

Wim Anderiesen zelf: „Als een ploeg zo uit een verloren situatie terug kan komen zeg ik: de mentaliteit is vooruit gegaan. LenS is volwassenner geworden." Met die wetenschap is Anderiesen ook optimistisch, als hij een blik werpt in de toekomst.

"Met wat meer zelfvertrouwen moet het lukken straks een belangrijke rol te spelen. Met de opzet van een hoofdklasse voor de boeg misschien promotie naar de eerste klasse." Lenig en Snel is gisteren al begonnen om ook dit plan te realiseren....